

Máriaremetei HÍRADÓ

KIADJA AZ EGYHÁZKÖZSÉG KÉPVISELŐ-TESTÜLETE

www.mariaremete.hu

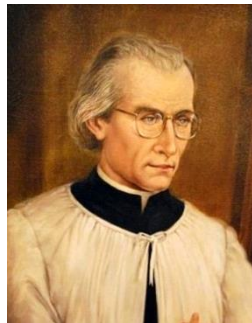
Ingyenes tájékoztató

30. évfolyam 7. szám (355)
2026. július

„Bizalommal kérni, mindent elfogadni, mindent megköszönni, mindent odaadni.”

EGY LENYŰGŐZŐ ÉLETÚT NYOMÁBAN

Júniusban a Werner család összegyűlt Máriaremetén, ahol **Werner Alajos atya** (1905-1978) káplánként, kántorként, karnagyként szolgált életének utolsó 25 évében. Sírja a templom mellett áll, a sekrestye mellett kis kiállítás emlékezik rá, és kórusunk az ő nevét viseli, alakja mégis kevésbé ismert, pedig rendkívül érdekes, az életszentség hírében álló egyéniség volt! Amellett, hogy egyházzenei munkássága kiemelkedő és regnumi atyaként többször került börtönbe, imádságos élete, rendíthetetlen hite, önzetlen egyénisége és hazája iránti hűsége példaértékű. Bemutatjuk viszontagságos életének főbb állomásait, majd egyházközségünk élő és elhunyt tagjainak személyes visszaemlékezéseiből válogatunk.

Életútja Gyombolai Gyula, Abos Imre, Páni Jánosné Mária és Tanczer Tibor nyomán:

A Werner család a XIX. század közepén települt át Bajorországból Pozsonyba, zongoraépítéssel és kereskedéssel foglalkoztak. 1905. július 14-én született Tiszakécskén hatból negyedik gyermekeként. Szülei korai halála miatt Pozsony közelébe költöztek. Kora gyermekéveitől papnak készült. Kapucinus noviciátust kezdett Ausztriában, majd Szombathelyen, később Budapesten folytatta tanulmányait a Hittudományi Akadémián (a csoportképen az oldalra tekintő kispap Werner Alajos), ahol 1928-ban teológiai doktorátussal végzett. Ezután Rómába került a Gregoriana Pápai Egyetemre, ahol

1933-ban zenei doktorátust szerzett. Miden lehetősége megvolt, hogy szédítő egyházzenei karriert fusson be. Ő azonban lemondott a páratlan lehetőségről: *"amit a szent városban tanultam, azt szent hazám javára és felemelésére itthon akartam kamatoztatni"* - mondta később. Hazatérve Szombathelyen rögtön hozzálátott énekkara, a Schola Cantorum Sabariensis szervezéséhez. A fiúkból és férfiakból álló kórus egy év alatt a magyar egyházi zene élvonalába robbant be. Kodály Zoltán személyes jóbarátjaként gyóntatóatyja is volt, Harmat Artúr pedig tanári állással hívta meg a Zeneakadémia Egyházzenei Tanszakára. Az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszuson Werner atya 500 tagú fiúkórusa látta el a zenei szolgálatot. A pápai követ, Eugenio Pacelli bíboros, aki a következő évben XII. Pius néven pápa lett, kifejezte elragadtatását, és a szereplést aranyórával jutalmazta. Werner atya az órát azonnal zálogházba adta, árát pedig a szegények között osztotta szét.

Amikor 1942-ben Budapestre jött, a **Regnum Marianum** Damjanich utcai székházába költözött, ahol ifjúsági énekkart indított: ez volt a Schola Regia, a Regnum királyi kórusa. Többször szerepeltek a rádióban, a munkával még a város bombázásakor sem hagyott fel. A Regnum Marianum közössége ötször választotta házfőnöknek, 1949-től 1963-ig viselte ezt a tisztséget. Az egyház legyűrésének időszakában Hamvas Endre püspök sikertelenül próbálta rábeszélteni, hogy Regnum Marianum papi közösség maga mondja ki feloszlását. 1951-ben utasították a ház kiürítésére: Werner atya válasza lelkiességét tükrözte: *„A Házban is folytatott pasztorációs munkáról – JURE DIVINO – nem mondhatunk le, mert az egyháztól kaptuk rá a felhatalmazást.”* Erre a Központi Papnevelő Intézetbe küldték prefektusnak, ahonnan azonban 1952-ben eltávolították, mondván, hogy "szellemével fertőzi az ifjúságot". Ekkor került Máriaremetére kántor-káplánként.

Máriaremetén egy volt énekese, János bácsi és felesége Jolánka néni fogadta be a házuk ebédlőjébe, mert „oda befér egy zongora”. Egy kisap egy alkalommal megkérdezte tőle: hogy érzi magát atya itt a száműzetésben? *„Nagyon jól - válaszolta, - hát a Szűzanya kegyhelyén vagyok!”* 1957-ben Párizsba utazhatott a Nemzetközi Egyházzenei Kongresszusra. (Talán abban reménykedtek, hogy nem jön haza...) Több alkalommal elment Lourdes-ba, hogy a legszebb Szűzanya szobrot kiválaszthassa, hogy az ottani plébános ajándékaként Máriaremetére elhozza. Útjáról diavetítéses beszámolót tartott az Egyetemi templomban, amely zsúfolásig megtelt. Ott mondta el azt is, hogy több remek állást ajánlottak fel neki, de ő nem vállalta. Hazajött, mert hazahozta, ami minden magyart haza kell, hogy hozzon, és elindította a magnetofont....Ott állt hófehér karingben, hófehér hajával, összetett kézzel, sugárzó arccal, és szívből énekelt: *„Hazádnak rendületlenül légy híve, óh*

magyar... Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell!" Zengett a templom a Szózat hangjaitól, szem nem maradt szárazon! A máriaremetei gyermekkarból ifjúsági kórus lett, gimnazisták, egyetemisták, lelki-szellemi-baráti közösség. Hat házaspár köszönheti egymásra találását a kórusnak.

A Regnum házigyűlései Werner atyánál, Máriaremetén folytak. Az egyik ilyen gyűlésen megkérdezte: **felkészült-e mindenki a börtönre?** 1961 májusában vitték el először. A vád államellenes összeesküvés volt. Arra a kérdésre, hogy mit gondol, mennyi ideig fog ez a rendszer fennállni, ezt válaszolta: „*Egy perccel sem tovább, mint az Úristen akarja!*” Döbönt csend lett a teremben... Márianosztrán a fogvatartottak és a rabtartók között is nagy tekintélynek örvendett. Egyszer Mikulás napjára a börtönőrök egy kis szórakozást engedtek. A foglyok az előkerülő hangszerekkel (poros harmónium, háromhúrú hegedű, csajka stb.) Werner atya hangszerelésében és vezényletével Kodály: Hány Jánosból az intermezzót játszották, kirobbanó sikerrel. 1963-ban amnesztiát kapott, de nem akart kimenni a többi bebörtönzött pappal való szolidaritása okán. Végül kitették a börtönből, és Celldömökre helyezték, ahol kórust alapított, hittant tanított és felújította az orgonát. 1964. december 7-én a Regnum születésnapján az atyák megújították fogadalmukat a máriaremetei titkos összejövetelen, ahol Werner atya is jelen volt. Néhány óra múlva már foglyok voltak. A második büntetése alatt komponálta fejben a később országosan ismerté vált **Mercedes misét** a Fogolykiváltó Boldogasszony tiszteletére. A mise Glória tételébe beledolgozott egy börtönben hallott roma melódiát. 1967 Karácsonyán visszatérhetett Máriaremetére. Az 5 év börtönt 5 vegyes karra komponált Allelujával köszönte meg, kottafüzete belső borítójára ezt írta: „**itt közre ad 5 Alleluját egy bizonyos Alajos (nem Palestrina, hanem Werner) aki valamikor 5 évet töltött börtönben, de szívében Alleluját énekelt.**” 1978 nyarán kórházba került, ahol november 8-án hunyt el. A választott élet igéit beteljesítette: „*Mindent bízva kérsz, mindent elfogadni és mindent megköszönni.*” 2002-ben hamvaiban visszatért hozzánk, a templom mellett nyugszik, szemben a Szűzanya oltárával.

Tanítványai így emlékeznek Werner Alajos atyára:

Ötödikes gyerek voltam, amikor Werner atya Remetére került. Nem tudtunk róla semmit, de a frizurája miatt „Liszt-bácsinak” neveztük magunk között. Egyik nap eljött a templomi hittanórára. Úgy szólított bennünket, hogy „Mókák és Mókusok”. Énekeltetett minket együtt, aztán meghallgatott mindenkit külön-külön. Akiket arra érdemesnek talált, meghívta a székéjére. Általában a Hozsanna énekeskönyvből tanultunk, később már egyszerűbb gregorián énekeket is tanított. Ezeket nagyon

szerettük. Elmondta, hogy ezek ősi egyházi énekek, amelyek sosem mennek ki a divatból. Ünnepek alkalmával énekelhettünk a kóruson. Ezek az énekek olyan szépen szóltak, hogy a hívek közül többen megkönnyezték, s azt mondták, olyan volt, mintha angyalok énekeltek volna... Aztán egy idő után átkerülhettünk a „felnőtt” kórusba, ahol már 3-4 szólamban énekelünk, s ahol nem volt felső

korhatár. Többször meghívtak minket „vendégszereplésre”. Ilyenkor az ottani kórossal együtt is énekeltünk. Néhányunknak beszélt néha a Regnum Marianum közösségről. Azt mondta, hogy szeretne minket oda bekapcsolni, csak egy kicsit várjunk, mert most még nem alkalmas. Az esküvőnk előtt többek közt azt mondta, hogy jó ember a vőlegényed, de nem angyal. Tudjatok mindig megbocsátani egymásnak. Ezt - hála Istennek – sikerült megtartani. (Barlay Ágnes)

A gyermekkórus próbája mindig rövid imádsággal indult, majd „ráhangolásként” egy-egy szent életét vagy Szent Pál apostol buzgóságát állította példaképül. Hangképzést, légzéstechnikát is tanított: a fiúknak személyesen, a lányokhoz egy énekesnőt hívott. Akik bizonytalanul énekeltek, azokkal egyenként majd kettesével gyakorolt. Akinek „krokodil hangja maradt”, azt kedvesen elküldte ministrálni. A skála után Kodály 333-as gyakorlatok következtek, majd Hozsanna énekek, mindent szolmizálva. Ezt követte pár perces „pihentető szünet”, amikor Werner atya zeneszerzőkről beszélt: Lassus, Josquin, majd Bach, Mozart és Liszt életéről. Nagy tisztelettel és lelkesedéssel szólt Kodály Zoltánról, a népdalgyűjtéseiről, kórusműveiről, tanítási módszeréről, melyet ő is alkalmazott. Werner atyának nem kellett fegyelmezni minket a kóruson. Megállt előttünk összetett kézzel, végignézett rajtunk mosolyogva, keresztet vetett és lehajította fejét. Így állt előttünk 2-3 percig, és tudtuk, hogy értünk imádkozik. A próbák végén bementünk a templomba, körbe térdeltük az oltárt, és együtt adtunk hálát a közös munkáért. Ha valaki hiányzott a próbáról másnap meglátogatta. „Nem a torokfájással kell énekelni – mondta – ha nem vagy lázas, gyere el, és hallgasd, mit tanulunk”. De egy zacskó cukorkát vitt a betegnek. (Páni Jánosné Mária †)

Amikor gyerekként a közelébe kerültünk, komoly arca egyből derűs lett. Akkor volt boldog, ha a gyerekeket is örülni látta. Az első leány ministránsok közé tartoztam. Feladatunk volt az olvasás is. Werner atya felajánlotta segítségét Debreczeni Miklós atyának, aki ezt el is fogadta. Ezért a templomhoz közeli otthonában fogadott minket egyenként, hogy felmérje, hogy is tudunk olvasni, szép hangosan, hangsúlyosan. Emlékszem, izgalommal és örömmel mentem hozzá. Utolsó útjára, Farkasrétre ministránsként kísértem. (Katona Éva)

A hetvenes évek elején az akkori József Attila, ma ciszterci gimmi épületében működött a XI. Ker. Zeneiskola. Ennek kórusát Bárdos Kornél (Beci bácsi) zenetanár vezette (titokban ciszter szerzetes). Egyik koncertünkre becsempészte Werner atya egyik művét: "Werner - Ady Endre: A magyar ugaron". Kicsit aggódott Berci bácsi, de senki sem kérdezett rá, hogy ki is az a "Werner"? A hangsúly Ady Endrén volt. A koncert után az egyik osztályteremben egy Liszt Ferenchez hasonló, hófehér hajú, vidám ember fogadott minket. Nagy zacskó

cukrot dobott felénk hálája jeléül. Mesélte, hogy a börtönben zenésítette meg Ady versét. Akkor találkoztam Werner atyával először és utoljára. (Bajor Ervin)

1966-67 táján, amikor templomunkba beszerelték az első mikrofonokat, az akkori fiatal orgonaművész-kántor, Baróti István (a képen balra) és jó barátja, édesapám, Barlay András, épp hangolták az orgonát. A munka lassan haladt, fárasztó és idegőrlő volt. Amikor végre befejezték, Pista eljátszott néhány orgonadarabot az immár tisztán szóló hangszerezen. Jó volt a hangulat, és egyszer csak belecsaptak egy korabeli sláger, a "Fekete Péter öcsém, te kis ügyefogyott" előadásába, amit apám az új mikrofonokba énekelve adott elő, orgonakísérettel. Ekkor azonban történt valami, amitől egy pillanatra megfagyott ereikben a vér: a templom sötét kereszthajójából előjött a mindvégig ott imádkozó Werner atya, és rájuk dörrent: "Na, fiúk, most már elég legyen!" Ők persze nagyon elszégyellték magukat, és az eset tanulsága, az imádságos lelkű, magát sosem kímélő, szentéletű Atya példája örökké szemük előtt lebegett. Sokat ministráltam neki is, akkoriban még májusban is, októberben is naponta volt litánia, amin szintén ministráltunk. Szerettem őt hallgatni, mert nagyon komolyan mondta az imákat, mindig teljes szívvel. Emlékszem, olaszosan ejtette a latin szavakat: „dzsenitori dzsenitoque”. (Barlay Zsuzsa)

Az énekpróbákon mindent szolmizálva tanított. A népénekeket, a gregorián dallamokat először kézjelekről, majd kottából szolmizálva tanultuk, csak ha már jól tudtuk a dallamot, akkor énekeltük hozzá a szöveget is. Időnként „vitézkedni” kellett, párosával vagy egyedül el kellett énekelnünk a műveket. Amikor véget ért a próba, Werner atya mosolyogva állt az ajtónál, mindnyáján kaptunk egy-egy szem cukrot, amelyet régi, kopott aktatáskájából osztott ki. Személy szerint mindenkiel törődött. Ha egyszer nem voltunk próbán, másnap megjelent a családnál, nem beteg-e a gyerek, miért nem jött. Rendszeresen mentünk vele kirándulni. Nyáron a fiúknak nyaralást szervezett. Mindig reverendát hordott. Sosem láttuk őt más öltözkében. Nagy tiszteletet éreztünk iránta. Különösen akkor, amikor valamelyik beteghez vagy öreghez ment és az Oltáriszentséget vitte. A szentségtartó a nyakában függött, kezével magához szorította, az arca sugárzott. Ilyenkor nem volt szabad köszönni sem neki. Werner atya csodálatosan orgonált. A szentmisék végén időnként hosszabb műveket is eljátszott. Ilyenkor reverendája alját a térdére felhajtotta, néztük, ahogy sebesen járt keze-lába. Sokat imádkozott a Szűzanya oltáránál. Fekete, abbé-kalapját levéve mélyen meghajolt, úgy köszöntötte a Szűzanyát. Sokszor még késő este is ott állt az oltár előtt. Amikor 1967 Karácsonya előtt kiengedték a börtönből, első útja a Szűzanya oltárához vezetett. Ott imádkozott, hálát adott szabadulásáért, ott vették észre, hogy hazajött. (Abos Imre †)

(Összeállította: Forián-Szabó Márton)

VIRÁGSZÖNYGEK ÉS AMI MÖGÖTTÜK VAN

Az idei alkotások múlandó szépségét a fotók őrzik, mondanivalójukat pedig megvilágítja készítőik lelkülete és szándéka, mely legalább annyira gazdag, mint az úrnapi virágszőnyeg-készítés évszázados hagyománya. A Szent István kútnál egy Szentostya jelent meg egy áldoztató kehelybe foglalva. Szabó Zoltánné Marika elmondta, hogy imameghallgatásként élte meg az utolsó pillanatban érkező virág felajánlást, mellyel a Fájdalmas Szűz szobránál a margaréta-rózsafüzért el tudta készíteni. Katona Éva régi vágyát váltotta valóra a fehér angyal megformálásával a meg nem születettek keresztjénél. A grottánál díszítő lelkes csapat Szentváry-Lukács Gábor irányításával a franciaországi La Salette-i Szűzanya-jelenések és üzenetek 180. évfordulójára hívta fel a figyelmet. A főkapu előtt a fiatalok keze munkája volt a tavaly szentté avatott Carlo Acutis portréja. Carlo az Oltáriszentség apostolaként hazánkban is egyre népszerűbb szent a fiatalok körében.

(Forián-Szabó Márton)

CSALÁDOS TÁBOR

Június 26. és július 1. között Sopronban táborozott a családok apraja-nagyja mintegy 160 fővel. A kánikula próbára tett minket, de így is remekül éreztük magunkat, főként a récényi strandon ☺. Idén is volt városismereti játék, kirándulás, ki mit tud?, focibajnokság, kézműveskedés. A felnőttek számára nagyon sokat jelentett a számos értékes és mély, irányított vagy spontán beszélgetés. A lelki töltődést a szentmise, a napi közös imádságok, zsolozsma, taizéi imaóra és dicsőítés jelentette. A kamaszoknak külön is volt lelki-önismereti program. Kiemelt figyelmet kapott a teremtésvédelem: meghívott vendégünk, Jaczenkó Edit „Evezd a mélyre - Keresztények válaszüton” címmel tartott előadásában beszélt felelősségünkről a teremtett világ védelmében: felhívta a figyelmet arra, hogy a Ferenc pápa által hangsúlyozott ökológiai megtérés nem alternatíva, hanem szükségszerű az egész teremtés iránti mély testvéri szeretetből fakadóan. Köszönjük, hogy együtt lehettünk, jövőre újra találkozunk!

KÉSZÜLT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

2026.

IGELITURGIA 2026. JÚLIUS

- 2. csütörtök:** Szűz Mária látogatása Erzsébetnél (Sarlós Boldogasszony)
Szof 3,14-18 Iz 12 Róm 12,9-16b Lk 1,39
- 3. péntek:** Szent Tamás apostol, ELSŐPÉNTEK
Ef 2,19-22 Zsolt 116 Jn 20,24-29
- 5. vasárnap:** Évközi 14. vasárnap
Zak 9,9-10 Zsolt 144 Róm 8,9.11-13 Mt 11,25-30
- 11. szombat:** Szent Benedek, apát, Európa fővédőszentje
Péld 2,1-9 Zsolt 33 Mt 19,27-29
- 12. vasárnap:** Évközi 15. vasárnap
Iz 55,10-11 Zsolt 64 Róm 8,18-23 Mt 13,1-23

- 19. vasárnap:** Évközi 16. vasárnap
Bölcs 12,13.16-19 Zsolt 85 Róm 8,26-27 Mt 13,24-43
- 22. szerda:** Szent Mária Magdolna
Én 3,1-4a Zsolt 62 2Kor 5,14-17 Jn 20,1.11-18
- 23. csütörtök:** Svéd Szent Brigitta, szerzetesnő, Európa társvédőszentje
Gal 2,19-20 Zsolt 33 Jn 15,1-8
- 25. szombat:** Szent Jakab apostol
2Kor 4,7-15 Zsolt 125 Mt 20,20-28
- 26. vasárnap:** Évközi 17. vasárnap, Nagyszülők és idősek világnapja
1Kir 3.5.7-12 Zsolt 118 Róm 8,28-30 Mt 13,44-52

JÖJJETEK, Ő VÁR!

Várjuk továbbra is az önkéntesek jelentkezését, hogy a nyár folyamán is nyitva tudjuk tartani hétfvégenként a délelőtti és az esti szentmisék között a templomot! A levelezőlistán közzétett táblázatban lehet jelentkezni. Hétköznapiokon a templom továbbra is csak délelőtt lesz nyitva.

ESEMÉNYNAPTÁR

- Szentmisék:** **hétfőn és kedden 7 és ½ 11 órakor, szerdán, csütörtökön, pénteken ½ 11 órakor, szombaton ½ 11 és 18, vasárnap ½ 8, 9, 11 és 18 órakor**
- 2. csütörtök:** Sarlós Boldogasszony ünnepe, első csütörtök, ½ 11 órakor szentmise a papi hivatásokért.
- 3. péntek:** Első péntek, a ½ 11 órai szentmise végén elimádkozzuk a Jézus Szíve litániát, este 6 órakor rózsafüzér a szabadtéri oltárnál
- 5. vasárnap:** Délután ½ 5-től dicsőítő szentségimádás
- 21. kedd:** Este 18 és 20 óra között csendes szentségimádás a templomban
- 26. vasárnap:** Nagyszülők és idősek világnapja, járművek megáldása

Köszönettel fogadunk hozzájárulást egyházközségünk kiadásaihoz!

Kedvezményezett: Máriaremetei Bazilika Plébánia
 Számlaszám: 10400212-02101640-10010000 (K&H Bank)

Megjelenik havonta. Kiadásáért a képviselő-testület elnöke felel.
 1029 Budapest, Templom kert 1.